

Ženska podružnica družbe sv. Cirila in Metoda
 ∴ v Mariboru ∴

priredi s prijaznim sodelovanjem pevskega zbora Slo-
 vanske čitalnice, gospoda dr. Bela Stuhec-a iz Ptuja in
 Glasbenega društva v nedeljo, dne 5. majnika 1912 v
 ∴ veliki dvorani Narodnega doma v Mariboru ∴

Ipavčev večer

SPORED:

Dr. Benjamin Ipavec (1829—1908):

1. a) Kdo je mar? Moški zbor s spremlj. klavirja.
 b) Ej tedaj! Mešan zbor.
2. Slavnostni govor. Govori g. dr. Schwab iz Celja.
3. a) Mak.
 b) Pomladni veter.
 c) Menih.
 d) Nezakonska mati. } Samospevi s spremlje-
 vanjem klavirja.
 Poje g. dr. Bela Stuhec.

Dr. Gustav Ipavec (1831—1908):

4. a) Vse mine.
 b) Milada.
 c) Kukavica. } Mešani zbori.

20 minut odmor.

Dr. Josip Ipavec:

5. Možiček. Pantomima. Dirigira gospod skladatelj.

Začetek ob 8. uri zvečer.

Vstopnina: Foteljski sedeži K 2:20, sedeži I. do IV. vrste K 2.—, V. do VIII. vrste K 1:50, IX. do XII. vrste K 1.—, stojišča 80 v, dijaške in vojaške vstopnice 40 v. Na galeriji: sedeži 80 v, stojišča 40 v.

Predprodaja vstopnic v trgovini g. Weixl-a, Maribor, Zgornja Gospodska ulica št. 33.

Čisti prebitek je namenjen deloma za fond Ipavčevega spomenika.

Cvetko Golar.

Mak.

Mak žari, mak žari,
kje si, dekle moje ti!

Pomniš . . . Zlaj solnčni žar,
bliškal je na najin par.

Vsa gorela si v obraz,
vsa kot mak v poletni čas.

V tvoje oči zatopljen,
sanjal sem nebeški sen.

Zdaj sem sam, o kje si ti!
Mak žari, kje si, dekle moje, ti!

Oton Zupančič

Pomladni veter.

E, mačice! Kdaj pa ste splezale tak naglo na vrbinje?
Ni dolgo še, kar v inje zav te so veje iztezale se v mraz
Pa kdaj — si, glog, si cvetja nabral?
Kot iz snežink posneto
Je v bele čipke spleto
Kaj res — že kučmo z glave dal je čas?
Pa deklice! Kaj je dahnilo v vas?
Kaj vam oči je vžgalo,
Kaj v nedrih je pognalo?
»Pst! Pst! To se ne pove pri nas v obraz!« Pa ne. Pa ne.

Marjan Pretko.

Menih.

Sameva v vrtu samostanskem lipa,
sloni pod lipo star menih;
v naročje mu dišeče cvetje vsipa
pomladnje sape mehki dih.

»Obstati ni mi bilo v celi tesni
med stenami tam štirimi;
prišel sem ven, roko poljubil Vesni,
kako srce se širi mi.

Zaman, zaman, dišeče cvetje,
ki zdaj se name vsulo je,
to cvetje mojih mladih let je,
ki brez sadu minulo je«.

OT II-4 Bevanč. / 1912-1527

2015/3301/9